

en sådan ordning blot kunne praktiseres på få områder.

For fiskeriet var Ministerkomiteens konklusioner af samme art som for landbrugets: en yderligere liberalisering af samhandelen med fisk og fiskevarer synes at kræve, at man på forhånd tager stilling til visse grundliggende økonomisk-politiske spørgsmål. Af denne årsag havde man ikke fundet nogen løsning, som var acceptabel for samtlige lande.

Samhandelens vækst.

Af Ministerkomiteens beretning C 5 fremgår, at den nordiske samhandel siden EFTAs oprettelse i 1959 er steget med 170 pct. målt på importen og 164 pct. målt på eksporten. Mens de nordiske lande i 1959 importerede 13,4 pct. af deres samlede import fra hinanden, var tallet i de første 9 måneder af 1967 nået op på 20,0 pct. For eksporten var de samme tal henholdsvis 16,0 pct. og 23,9 pct. Begge 1967-tallene betegner nye rekordniveauer.

For de nordiske landes samlede udenrigshandel havde den gennemsnitlige årlige stigning fra 1959 til 1966 været 9½ pct. målt på importen, men i de første 9 måneder af 1967 havde stigningen kun været knap 7 pct., en følge af svækkelsen i den internationale konjunktur. Stigningen i den internordiske handel fra 1959 til 1966 havde været ca. 90 pct. større end stigningen i den samlede udenrigshandel. I de første 9 måneder af 1967 var stigningen i den internordiske handel derimod dobbelt så stor som i den totale udenrigshandel. Danmark havde den største opgang i eksporten til de andre nordiske lande. Sverige er det eneste af dem alle, som har overskud på sin samhandel med Norden. I 1965 nåede overskuddet sit hidtidige højdepunkt med 2,85 milliarder d.kr. Norges underskud er det største.

Fire af de nordiske lande (Island alene er undtaget) sendte i de tre første kvartaler af 1967 en større andel af deres eksport til det øvrige Norden end nogen sinde tidligere, mens de alle fem forøgede importen fra de andre.

Stærk svensk forslagsaktivitet.

I diskussionen under generaldebatten indgik også fire tillæggsforslag, der umiddelbart før sessionen var blevet stillet af medlem-

mer af hvert eneste af de fire i rådet repræsenterede svenske partier.

Mest vidtgående var det forslag, som indbragtes af rådets to ledende medlemmer af Högern, partiformanden Yngve Holmberg og andre vicetalmænd i Andetkammeret Leif Cassel (sag A 192). I den komplicerede situation, som var opstået ved, at den britiske ansøgning om medlemskab i De Seks syntes at være slået fejl, anså forslagsstillerne to ting for givne: at EFTA som sammenknyttende kraft for EFTA-landenes tilnærmelser til EEC havde tabt i styrke, og at fordelene ved det nordiske fællesmarked ikke måtte sættes over styr. Men for at komme ud af den blindgade, markedsforhandlingerne var havnet i, måtte man forudsætningsløst prøve andre veje for tilnærmelse til EEC end dem, man hidtil havde betruddt.

De to højre-politikere anbefalede derfor, at de nordiske lande skulle tage et fælles initiativ for at finde en tilslutningsform til EEC, som siden kunne forvandles til medlemskab og samtidig kunne gøre det lettere for Storbritannien at tilslutte sig EEC. Forslagsstillerne ønskede derfor en henstilling til regeringerne om, at de skulle tage initiativet til et fælles nordisk handlingsprogram for tilslutning til EEC.

Ohlin vil rekognoscere EEC.

Den tidligere formand for Folkpartiet, professor Bertil Ohlin, udtalte i sit forslag (sag A 193), at hovedspørgsmålet var, hvordan man satte en udvikling i gang, der kunne tjene den fælles nordiske interesse i en tilslutning til EEC. Da forhandlinger om direkte tilslutning ikke syntes at være aktuelle, foreslog han, at man alvorligt beskæftigede sig med indirekte metoder.

Ohlin pegede i denne forbindelse især på de antydninger, præsident de Gaulle var kommet med om, at et nært økonomisk samvirke kunne tilvejebringes mellem EEC og EFTA-landene ved hjælp af en eller anden slags økonomisk forbindelse eller associering. Ohlin anførte videre, at der i de seneste måneder fra fransk side havde været gjort visse tilnærmelser til de nordiske lande med antydninger om forhandlinger om udvidede økonomiske forbindelser med EEC. Han anså det derfor for at have ganske stor interesse at få prøvet, hvad et sådant tilbud til de nordiske lande konkret indeholdt. Så-